

ကိုချမ်း

ရင်ခွင်မဲ့

ရင်ခွင်မဲ့...

(၁)

ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်...

ရန်ကုန် မြို့လယ်ခေါင် သုံးထပ်တိုက်ခန်း တစ်ခန်း၏ သစ်သား တံခါးကို အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်အရွယ် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦး တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ အခန်းထဲရှိလူ တံခါး လာဖွင့် မပေးမချင်း မပြန်တော့မည့်ပုံမျိုး။

ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်...။

သူမခေါက်နေသော အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ဦး သူ့အခန်းတံခါးကို အသာလေးဟကာ ချောင်းကြည့်လာသည်။ မိန်းမပျိုသည် ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တံခါးကိုသာ ဆက်ပြီး ခေါင်းမာမာနှင့် ခေါက်နေလေသည်။ အမျိုးသမီးကြီး တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ သူပြန်ဝင်သွား၏။

‘မော်ကွန်းရေ...။ မော်ကွန်း...။ ငါ နှင်းအိဖြူပါ...။ နင် အထဲမှာ ရှိတာ ငါသိတယ်။ နင် တံခါး ဖွင့်မပေးမချင်း ငါမပြန်ဘူး။ ဒီလှေကားမှာ

ပဲ ထိုင်စောင့်နေမယ်’

နှင်းအိဖြူ အခန်းရှေ့ လှေကားထစ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမ၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ဘေးတွင် အသာ ချထားလိုက်၏။ ကျောပိုးအိတ်ထဲ တွင် ရေဘူး၊ မုန့်များ အသင့်ပါလာသည်။ သူမအတွက် ဗိုက်ဆာမည်၊ ရေဆာမည် ပူစရာ မလိုချေ။ သူမ ယနေ့ မော်ကွန်းကို မတွေ့ဘဲ မပြန် ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးလေပြီ။

တစ်နာရီမျှ အချိန်ကုန်သွားသည်။ သူမ ထိုင်ရာမှ ပြန်ထကာ တံခါး ကို ခေါက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် တော့ အထဲမှ ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဂျလောက်...။

သော့ခလောက်ဖွင့်သံနှင့်အတူ အခန်းတံခါး တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့် သွားသည်။ နှင်းအိဖြူ အသက်ရှူလေးများ မြန်လာ၏။ သူမ စိတ် လှုပ်ရှား လာသည်။ တံခါး၏ တဘက်တွင် မတ်တတ် ရပ်နေသည် မှာ လူငယ်တစ်ဦး။ သူမ ထိုလူငယ်ကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်များ ရုတ်တရက် ဝဲလာ၏။

‘မော်ကွန်း...။ မော်ကွန်းရယ်...။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါ ဒီထက်ပိုပြီး စောလာပါတယ်ဟယ်...’

သူမ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုချမိလေသည်။ အကြောင်းမှာ တိုက်ခန်း ထဲတွင် ယိုင်နဲ့ စွာနှင့် ရပ်နေသော လူငယ်မှာ သူမ သိထားခဲ့သော သူမ ၏ ချစ်သူဟောင်း မော်ကွန်း မဟုတ်တော့ချေ။ လူငယ်၏ မျက်နှာတစ်ခု လုံး မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးများ နှင့် အပြည့်ဖြစ်နေပြီး ဆံပင်ရှည် ကြီးမှာ လည်း မပြီးမသင် သဖြင့် ရှုပ်ပွ ကျပ်ခဲ နေလေသည်။ ပိန်လို့ပြီး နံရိုး အပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ကိုယ်ပေါ်ရှိ စွပ်ကျယ်နှင့် ဘောင်းဘီတို့တို့ မှာ

လည်း ဝတ်ထားသည် မှာ ဘယ်နှရက် ကြာပြီမသိ အစာဟောင်းများ ၊
ချေးစီးကြောင်းများ ဖြင့် ညစ်ပေဟောင်းနွမ်း နေလေတော့သည် ။ တိုက်
ခန်း တစ်ခန်းလုံးသည် လည်း မြေကြွက်များ ခိုအောင်းရာ ကြွက်သိုက်
တစ်သိုက်အလား ရှုပ်ပွကာ ပုပ်ဟောင် နေလေတော့၏။ မော်ကွန်းသည်
နှင်းအိဖြူကို မြင်လျှင် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူ တစ်ယောက်ပမာ အသိ
စိတ်များ ပြန်ဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ် လာပြီး ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် သံဗန်းတံခါး
သော့ကို တုန်ရီနေသော လက်များ ဖြင့် ကြိုးစားဖွင့်ပေး ရှာလေသည် ။

တံခါးပွင့်သွားလျှင် နှင်းအိဖြူသည် ညစ်ပေနေသော မော်ကွန်းကို မ
ရွံ့မရှာ ပွေ့ဖက်လိုက်မိသည် ။ သူမ၏ လက်ထဲတွင် အရိုးစုသာသာ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို စမ်းမိလျှင် မိန်းကလေးသည် ပိုပြီး ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်များ
ကျမိပြန်လေသည် ။

‘မော်ကွန်းရယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟာ...’

‘နှင်း...။ နှင်း ... ဟုတ်ပါတယ်နော်...’

‘အေး...။ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါနှင်းပါ...။ နင့်ရဲ့ တစ်ချိန်က အချစ်ရဆုံး
နှင်းပါ...’

နှင်းအိဖြူ သူ့ကိုယ်လုံးကို ဖက်ထားရာမှ ပြန်ခွာလိုက်လျှင် မော်ကွန်း
၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

‘မော်ကွန်း...။ နင်ဘာမှ မပူနဲ့ ။ အခု ငါရောက် လာပြီ။ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားစေရမယ်’

မိန်းကလေးသည် သူမမျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များကို လက်ခုံနှင့်
သုတ်ကာ ခိုင်မာ ပြတ်သားသော လေသံနှင့် မော်ကွန်းကို အားပေးစ
ကား ပြော လိုက်လေသည် ။